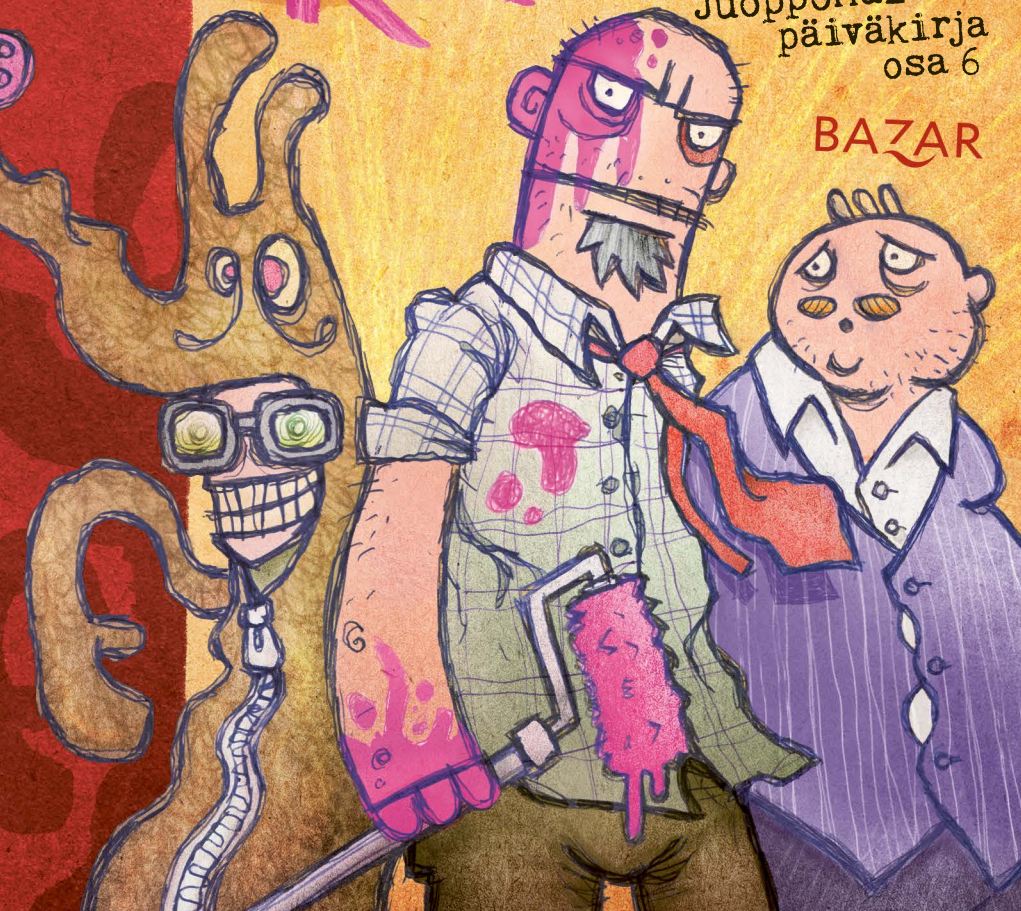

Juha Vuorinen

RAIVO- RAITIS

Juoppohullun
päiväkirja
osa 6

BAZAR

Ensimmäinen painos

© Juha Vuorinen ja Bazar Kustannus 2025
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Sitaatti sivulla 219 on Ramses II:n kappaleesta Villieläin, 2021,
sävel ja sanat Rami Shikeben ja Santtu Okkonen
Sitaatti sivulla 189 on Eppu Normaalin kappaleesta Nyt reppuni
jupiset riimisi rupiset, 1984, sävel Mikko Syrjä ja sanat Martti Syrjä

ISBN 978-952-403-718-1

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Luku 1

Hikinorot kirmasivat kilpaa kohti alaselkäni halkaisevaa nahkakanjonia. Vaikka olin vannonut ryppyinen räpylä hiki-sellä hanurillani, etten poikani Toivon kotoa muuton jälkeen osallistuisi enää yksiinkään muuttotalkoisiin, niin siellähän mä taas olin potra perse pystyssä sullomassa painosta päätellen betonista Ikea-lipastoa vuokrapakun kyytiin.

– No mut hei kapteeni, nyt sit vaan kokka kohti Kalliota, Justiina sanoi ja pamautti pakun ovet kiinni.

Katsoin kysyvästi tyttärentäni. Olimme roudaamassa Justiinan kamoja sen ensimmäiseen omistusasuntoon, sen mummitaan perimään kaksioon. Olin kuullut kämpän sijaitsevan jossain päin Stadin kantakaupunkia, mutta sanoiko tyttö todella, että auton nokka kohti Kalliota, mun elämäni melkein tuhonnutta temmelyskenttää.

Viime aikoina olin vuosien jälkeen huomannut kärsiväni siitä samasta saatanallisesta etiäisestä kuin viimeisinä juopottelu-vuosinani. Aivan kuin se paniikinomainen pahanolon aalto, joka aina päiviä ennen juomaputkea vyöryi lähemmäs ja lähemmäs, yrittäisi taas huuhtaista mut hukuttavaan rutistukseensa. Tällä kertaa rinnassa ryskäävä sydän ja kurkkuun kii-vennyt kuvotus eivät kuitenkaan johtuneet oman viinapiruni remuamisesta, vaan entisen juopon vaistosta: miten vaarallisille poluille tyttärentäni oli harhailemassa?

Yritin puristaa painajaismaisia ajatuksia mielestäni ja taikoa tilalle toiveikkaampia näkymiä, mutta sille en mitään

mahtanut, että päihteiden kanssa lätränneenä näin valitettavan kirkkaana sekoiluun taipuvaisen elämään ilmestyneet vaaran merkit. Ja se taito oli tatuoitunut muhun kuin rikosrekisteri elinkautisvankiin.

– Onks sul huono olo? Justiina katsoi mua huolestuneena.

En halunnut paljastaa pahoinvointini todellista syntipukkia. Onneksi Justiina tarjosi mulle suoraan lapaan toisen elämäni murjovan syyn kysymällä:

– Vai liittyys tää mummin kuolemaan?

Nyökkäsin aataminomenaani yllättävän syvältä viiltäneelle kysymykselle. Oman mutsini kuolemasta oli ehtinyt vierähtää jo toistakymmentä vuotta ja näiden täysorpojen vuosien varrella Raija-mummista oli ehtinyt tulla joissain asioissa mulle läheisempi kuin oma äitini. Raijan kanssa kun olin pystynyt puhumaan niistäkin aiheista, joista oma mutsini oli arkkuun asti visusti vaiennut. Kolme kuukautta vanha tuore äitipuolihaavani tihkutti edelleen.

– No joo ja ei, sain lopulta sanotuksi.

Justiina astui vierelleni, silitti hikistä selkääni ja kysyi:

– Et sä muista, mitä mummi vannotti saattohoidossa?

Muistin paljonkin, mutta tyttäreni virneestä päätellen en ihan kaikkea.

– Et jos joku erehtyy parkumaan sen kuolemaa, niin se aiheuttaa sille hirveen ripulin.

Odottamaton nauruun purskahdukseni oli saman tien ampua paskat housuuni.

– No niin, nyt loppuu tuollainen kuolleiden solvaaminen. Onks ensimmäinen kuorma kyydissä?

Justiina teki kunniaa kuin merivoimien matruusi ja kajautti:

– Kyllä herra kapteeni!

Nähdessäni Justiinan navigaattoriin naputteleman osoitteen olin puristaa suoleni sisällön sijaan itsestäni ilmat pihalle.

– Siis et kai sä tonne muuta? kysyin ja osoitin navigaattoria sormi vapisten.

Justiina korjasi asentoaan nähdäkseen kiemurtelevan olemukseni paremmin. Puristin rattia kuin Titanicilta tipahtanut pelastusrengasta ja yritin siivota mieleni sinne tunkevista kuo-huvista kauhukuvista. Ilmeisesti panikoimiseni tarttui, sillä Justiina kysyi nyt jo aidosti huolissaan:

– Hei ihan oikeesti, mikä sul on?

– Tällasille yli viisikybäsille ukoille noi jaksamisen raja-aidat tulee yllättävän nopeesti vastaan. Kato ikä alkaa painaa yhtä paljon kuin noi sun lipastot, yritin sopertaa.

En koko matkan aikana edes vilkaissut navigaattoria, koska tiesin tuskallisen hyvin, mihin olin menossa. Vanhoille pahoille teilleni.

Taksikuskin kokemuksellani osasin odottaa juuri sitä, mitä ei kannattanut odottaa. Nimittäin vapaata parkkiruutua läheltäkään Justiinan antamaa osoitetta. Kurvasin suoraan jalkakäytävälle, osoitin A-rappua ja kysyin toiveikkaana:

– Onhan se tää?

Justiina oli kahdesta lapsestani perinyt geenipankistani turhankin tuhdin satsin mautonta muttei hajutonta huumoriani, joten se ilmoitti pokkanaamalla:

– Oi kiltti kapteeni Ala-Koukku, peruuttakaa purtenne kallis kuorma aivan B-rapun huulille.

Oman vähän päälle parikymppisen tyttären suusta tuollainen läppä sai kurkunpäni sulkeutumaan, jotta oksennusta ei olisi tulvinut suuhuni. Mut mulla oli käsissäni tyttäreni pako-putkihumoriakin isompi ongelma: Kapina-apinaksi ristimäni tyttäreni oli muuttamassa samaan taloon ja vieläpä samaan

rappuun, jossa olin riehunut ennen kuin Justiinan äiti Sirpa pelasti mut itseltäni.

Noustessani autosta olin taklata jonkin kadulla hortoilijan ovelta ajoradalle.

– Kato ny vitun kameli miten sä oikein heilut sen oves kanssa, hyypiö ärähti sätkä huulessa pahoitteluistani huolimatta.

Dokaamisen lopetettuani olin alkanut törmätä outoon ilmiöön. Jos haistoin jossain brenkun katkun, se ei aiheuttanut minkäänlaisia reaktioita, mutta spaddun käry puski kaikki menneisyyden maniat pyörimään potpurina mielessäni. Niin nytkin. Sällin uhmakas ja Vaasankadulle täydellisesti istuva käytös muokkasi tuskani raskaaksi vitutukseksi. Olin just kiskaisemassa huppua tän työtä ammatikseen vieroksuvan hampparin silmille, kun korvassani kajahti laukeavan aseenn lailla tyttäreni tiukka komento:

– Lopeta!

Tiesin kääntymättäkin, että käsky oli mulle, ei kiukkukallelle. Kundi hoksasi ilmeisesti naamataulustani, ettei tän kamelin kanssa kannattanut jatkaa, ellei halunnut Camel bootsistani leimaa perseeseensä, ja niin sadatteleva sälli hoiperteli pois paikalta.

Avatessani pakun takaluukkua hoin mielessäni mantraa: *ei neljäänteen kerrokseen, ei neljäänteen kerrokseen...* Justiina heilautti ison kassin olalleen ja evästi:

– Täytyy vaan yrittää änkee nää kamat hissiin, sillä mun kämppä on neljännessä kerroksessa.

– No niinpä tietysti... huokaisin.

– Sanoit sä jotain?

– E-en, kai. Täytyy muuten sit lukita huolella ovet, sillä täällä porrää kaikenlaista porukkaa, niinku varmaan huomaisit, varoitin.

– Mistäs sä muka kaikki Vaasankadun pörrääjät tunnet? Justiina naurahti. – Toihan oli vaan tollanen kuuluisa *yksittäis-tapaus*.

En sanonut mitään, vaan koppasin muuttoa varten lainaamani lätkekassin olalleni ja salpasin huolellisesti auton jokaisen oven.

Sulloimme hissin niin täyteen tavaraa kuin sinne mahtui. Samalla päätin, että jos kohtalo oli jostain perverssistä syystä keksinyt nakata mut tyttäreni kanssa tähän riivattuun taloon, ei auttanut muu kuin esittää Justiinan vuoksi, että kaikki oli ihan ookoo. Niinpä läksimme harppomaan rappusia ylös. Kolmannen kerroksen kohdalla aukesi mulle piinallisen tuttu ovi. Ovenrakoon ilmestyi harmaantunut pää, mutta kasvot olivat edelleen tunnistettavissa. Neljännesvuosisata sitten naapurin mulkuksi nimeämäni ukko astui askeleen rapun puolelle ja puhautti:

– Ei ole totta. Vieläkö sä elät?

Hassua, että mun teki mieli esittää sille täsmälleen sama kysymys, mutta yritin näytellä niin tietämätöntä kuin kykenin. Justiina sen sijaan alkoi raivata mua sillä katseella, että mistäs kohtaamisesta tällä kertaa mahtoi olla kysymys. Ukko astui vielä yhden askeleen lähemmäs, vilkaisi tytärtäni ja tunnistettuaan mut entiseksi naapurikseen se nälväisi:

– Et ole ainakaan yhtään muuttunut. Edelleen raahaat kaiken maailman hutsuja mukasi. Olitteko menossa ihan vintille panemaan? Kämppäähän sulla ei täällä enää onneksi ole.

Se oli sitten siinä. Vinttini pimeni täydellisesti. Tarrasin ukosta kiinni ja olin sovittamassa sen nuppia oven ja karmin väliin, jotta pääsisin takomaan sille täyspuisella ovella käytöstopoja, kun taas takanani kajahti:

– Isä! Lopeta!

Justiina kutsui mua aina iskäksi, mutta kun kyseessä oli todellinen hätä, silloin huudettiin koko taivaallisella voimalla isää apuun. Repäisin hölmistyneen ukon puisen giljotiinin välistä, tönäisin kauemmas rapputasanteelle ja paiskasin sen kämpän oven kiinni. Jos karma toimisi, niin naapurin mulkulla ei olisi avaimia lökäpöksyverkkareidensa taskussa.

– Mennään, murahdin Justiinalle ja ryntäsin kohti neljännessä kerroksessa odottavaa seuraavaa painajaistani, eli jännitysnäytelmää siitä, minkä oven Justiina avaisi.

Justiinan raottaessa innoissaan vanhan vuokrataksioni ovea ja toivottaessa mut tervetulleeksi todelliseen onnenpesään mun teki mieli mennä tekemään se, minkä olin suorittanut niin monta kertaa ennenkin siinä samaisessa kämpässä. Heittämään yrjöt.

Kun rakas tyttäreni huomasi, että ihan oikeasti melkein kaoin katsellessani vanhaa ryyppykämpääni, se tarttui mua käsivarresta ja kysyi:

– Hei nyt iskä ihan oikeesti. Mikä helvetti sua vaivaa, ja mitä toi lapsellinen uhoaminen alakerran vanhukselle oli? Sä oot yhtäkkiä vajonnut kusipäisen kersan tasolle.

Enhän mä voinut paljastaa, että olin aikanaan lingonnut kännissä saman kämpän ikkunasta alakerran ukon Datsun 100A:n katolle kaksi telkkaria ja yhden hellan, ja sen vuoksi meillä oli elinikäisesti aika tulehtuneet välit.

Tartuin tytärtäni hartioista kiinni.

– Rakas Justiina, mä lupaan kertoa sulle aikanaan kaiken, mut nyt mä haluan roudata sun kamat tänne ja lähteä hakemaan seuraavan kuorman.

Justiina oli kuin äitinsä. Sekään ei tiennyt maailmassa mitään niin koukuttavaa kuin jokin asia, jonka mä tiesin, mutta hän ei.

– Yhdellä ehdolla. Sä kanssa kerrot sen mulle, tai mä meen kysymään suoraan siltä papalta.

Nyt jälkikasvunikin tiesi, mistä kidutuskammesta veivata.

– Justiina, usko mua, täällä Vaasankadulla asuu oikeasti todella vitun sekopäistä porukkaa, eli älä kysy naapureiltas mitään, vaan luota vain mun sanaan.

Samalla, kun Justiina ojensi kätensä juuri tehdyn sopimuksen sinetiksi, aivan korvani juuressa pirahdi helvetillinen ääni. Viimeistään nyt olin ruiskia ne Raijan lupaamat taivaalliset ruikulit housuuni. Justiina nappasi rikkinäisen ovipuhelimen tottuneesti korvalleen ja kajautti virallisella äänellä:

– Kallion kaunein koti, miten voin palvella?

Luurista kuului Sirpan nauru:

– Senkin sekopää, avaa ovi.

Mä painuin rapputasanteelle odottamaan Sirpaa, sillä mulla oli sille painava pyyntö. Lähestyvistä huohotuksesta päätellen Sirpa ei ollut tilannut hissiä vaan kapusi pitkin portaita. Lopulta edessäni seisoi punaposkinen nainen yllään verkkariasu. Ennen kuin ehdin sanoa mitään, Sirpa osoitti kerrosta alemmas ja kuiskasi:

– Minun mielestäni tuolla rapussa istui se sama ukko, jonka kanssa sinulla oli aina lapsellista kärhämää.

Vaiensin Sirpan painamalla sormeni sen huulille ja kysyin niin hiljaisella äänellä kuin kykenin:

– Tajuut sä mikä kämppä tää on?

Sirpa tarrasi mua rinnuksista kiinni ja oli vetämässä mua suuteluetaisyydelle, mutta irrottikin kiireesti kätensä, pyyhki niitä verkkareittensa lahkeisiin ja puuskahti:

– Yök, olet ihan hikinen.

– Jep, se on runsassuolaista tuskanhikeä, koska Justiina on muuttamassa mun vanhaan luokkuun.

Iän tuomat naururypyt Sirpan silmäkulmissa syvenivät entisestään.

– Eikö olekin mietöntä! Ja mieti, äiti oli hankkinut tämän asunnon tietämättä, että se on ollut sinun astutuskammiosi.

– Astutuskammio? Hyi helvetti, eläimiä astutetaan, ei ihmisiä, korjasin.

Sirpa taputti mua perseelle.

– Siis sinähän elit niin villin eläimellistä elämää tuossa asunnossa ennen kuin minä *astuin* elämääsi, Sirpa virnisti painottaen erityisesti astua-sanaa.

– Joo, mut ei sit sanaakaan Justiinalle, et mä oon budjannut tossa luukussa, pyysin.

– Eiköhän se tyttöparalle selviä ilman meitäkin, Sirpa hymyli ja osoitti alakertaan, jossa entinen naapuri ilmeisesti edelleen kökötti rappusilla.

Painuimme sisälle, missä Justiina oli innoissaan purkamassa tavaroitaan. Äiti ja tytär halasivat toisiaan lämpimästi. Heidän välillään oli merkillinen yhteys. Välillä räiskyi kuin tiskialtaaseen tipahtanut leivänpaahdin, mutta pahimpien sähinöiden simahdettua ne kiskoivat taas yhtä köyttä kuin siamilaiset kaksoset.

– Tota, onks jotain, mitä mä voisin duunaa? kysyin katsellessani muuttokamakasaa.

Sirpan ohjeesta Justiina oli kirjoittanut jokaisen kassin ja laatikon päälle, mihin mikäkin oli menossa, joten tartuin toimeen sen pidempään odottamatta.

– Siirrä aluksi niitä kamoja vaan sen mukaan mitä niissä lukee, Justiina ohjeisti.

Tartuin putkikassiin, jossa luki selkeästi: ”Kylppäriin”. Samassa sain ilmiömäisen idean.

– Ajatelkaa, miten kätevää olis ollu, jos olisit muuttanut yksioön, jossa on vaan avokeittiö ja niin snadi paskahuusi, ettei sinne mahtuis kuin hanuri ja pala vessapaperia. Ei tarttis ku tökätä koko muuttokuorma ovesta sisään ja homma olis sillä taputeltu.

– Juha, pitääkö aina? Sirpa kysyi.

Justiinaa ajatukseni huvitti.

Halusin olla avuksi ja vessaan päästyäni aloin purkaa Justiinan putkikassia. Heti ensimmäisenä käteeni osui erikoinen alumiinifoliosta tehty käärö. Olin avaamassa sitä, kun Justiina sieppasi käärön kädestäni, työnsi takaisin laukkuunsa, veti vetskarin tiukasti kiinni ja ilmoitti napakasti:

– Nää mä puran ite.

Yli viisikymmentä vuotta monenmoisia elämäntapoja kokeilleena olin oppinut yhden asian. Jos tunnistat jossain jotain hämää, näet todennäköisesti asiat täsmälleen oikeassa valossassa. Mystinen folionyssäkki oli taas yksi uusi naula siihen mua pitkään vaivanneeseen epäilyksen arkkuun, ettei alkoholi ollut ainoa päihde, jonka kanssa Justiina kohelsi. Ja nyt tyttö oli siirtämässä rojujaan samaan asuntoon, jossa mä olin remunnut itseni melkein hengiltä.

Raahatessani Justiinan pyynnöstä nojatuolia juuri siihen olohuoneen nurkkaan, jossa mulla itsellänikin oli ollut tuoli, muistin Kristianin vuosien takaisen feng shui -sekoilun. Se oli pöntännyt jostain helvetin kiinalaisen energiasisustamisen aviiista, että kämpässä oli täytynyt asua jonkun juopon ennen mua. Mikään muu ei kuulemma selittänyt sitä, miksi kaikki aina halusivat olla siellä turpa sekaisin.

Kun palasin olohuoneeseen, Sirpa katsoi mua huolestuneena.

– Hyvänen aika Juha, olet aivan kalpea.

Justiinan pingottuneesta ilmeestä tiesin, että ainakin yksi tässä huushollissa oli perillä siitä, mistä huonovointisuuteni oikeasti johtui. Luimme toisiamme kuin avointa putkikassia.

– Ei tässä mitään. Tääl on vähä huono ilma. Saisko tota auki, sanoin ja osoitin ikkunaa, josta olin aikanaan lingonnut kaikenlaisia sähköaparaatteja Vaasankadulle.

Sirpa avasi ikkunan ja kurkisti ulos.

– Juha, sinun pitää mennä siirtämään auto. Siellä on aika äikäisen näköinen roskakuski.

Tunsinkin istuvani täydellisesti roska-auton leukojen väliin. Olin jo porhaltamassa rappuun, kun Sirpa pysäytti mut.

– Sillä välin, kun me järjestelimme täällä Justiinan kanssa paikkoja, sinähän voisit napata seuraavan kuorman sieltä Töölön asunnolta. Mutta käy sitä ennen hakemassa äidin ja Eskon asunnolta vielä yksi taulu.

– Taulu?

Kysymykseni taulusta sai itkuiset sanat takertumaan Sirpan kurkkuun. Myös sitä painoi äitinsä kuolema edelleen, joten annoin lohduttavan suikon ja lähdin lampsimaan autolle. Kolmannen kerroksen tasanne oli tyhjentynyt. Joko ukko oli löytänyt koukut koppiinsa tai se oli lähtenyt sukkasillaan käppäilemään huoltoyhtiöön.

Olin nousemassa vuokrapakuun, kun kuulin tutun äänen:

– Juha! Odot!

Sydänystäväni nuoruusvuosilta asti viiletti viereeni pääsään huovasta tehty lierihattu, jollaisia näki vanhoissa leffoissa.

– Sä taidat olla jotenkin kiintynyt tohon materiaaliin? kysyin ja osoitin hattua.

– Miten niin? Kristian ihmetteli ja otti lakin päästään.

– No et sä muista, kun sä vedit himassas kännejä aina se kauhtunut huovasta tehty Koffin talvilippis päässä.

Kristiania selvästi puistatti moinen muisto, ja se vaihtoikin kiireesti aihetta.

– Ei muistella ikäviä vaan mennään iloisempiin aiheisiin. Eikö olekin ihmeellistä, että kummisedän oma pieni rakas Jussukka muuttaa isänsä vanhaan asuntoon?

Miten helvetissä kaikki muut paitsi mä tuntuivat olevan kartalla Justiinan perimän asunnon sijainnista? Siitä mun oli

kuitenkin pidettävä huoli, ettei Justiina vaan saisi tietää asunnon ja mun historiasta. Edessäni seisoj riskilistani kiistaton kuningas, sillä Kristian ei ikinä kykenisi säilömään sisällään salaisuutta asunnosta ja musta, vaan möläyttäisi tiedon kummitytölleen ensimmäisenä.

– Joo, on se ihmeellistä, mutta kannattaakohan siitä mainita mitään Justiinalle? Eiks olis järkevämpää, et tyttö saa aloittaa puhtaalta pöydältä, muotoilin.

Kristian selvästi pohti sanojani.

– Voihan se olla noinkin, mutta täytyyhän tän olla jokin universumin tähtiin kirjoittama valinta, kun kultainen Raija tietämättään hankki vieläkin kultaisemmalle lapsenlapselleen just isäkullan entisen asunnon.

En halunnut alkaa kullitella asunnossa suorittamiani sairaita sekoiluja ja kysyä, että sellaisetko isän jättämät jätökset olisivat sitä parasta matkaevästä elämänpolulle.

Olin jo nousemassa autoon, kun Kristian tarrasi kiinni olkapäästäni.

– Juha, hyvä et törmättiin! Mä nimittäin löysin eilen mun teidän häistä kuvaamii videoita, ja mul on sellanen kutina, et tekään ette oo niitä nähneet.

Kristian näytti suorastaan kihisevän innosta.

– Kutina? mä ihmettelin.

– Niin, siis kutina jostain, kuten siitä, etten ole koskaan näyttänyt niitä teille.

Häistämme oli kulunut toistakymmentä vuotta, joten tuntui hullulta, ettemme olisi nähneet kaikkea sieltä taltioitua materiaalia.

Kristian tuijotti mua legendaarisella spanielinpentu-ilmeellään.

– Eli voinks mä tulla näyttämään ne teille?

– Onks ne jotain K-18 -kamaa vai ihan järkevää materiaalia?

Kristian painoi huopahatun järkyttyneenä syvemmälle päähänsä ja parahti mennessään.

– En kai mä nyt sellaista kuvaisi. Ainakaan kenenkään häissä.

Ongelma ei oikeasti ollutkaan Kristian, vaan sen kumppani, sekopäätaiteilija Mirka Rajala, jolla ei ollut minkäänlaisia rajoja, mitä ihmisten shokeeraamiseen tuli. Mirkan taidemaku kun oli perseestä. Eikä pelkästään laadullisesti, vaan aiheetkin pyörivät sillä pienellä alueella, jota Mirka oli paljastavasti kuvaillut sanoilla ”se on yhtä vittua koko perseen seutu”. En siis olisi ihmetellyt sitäkään, jos saisimme Kristianilta nähtäväksemme häissämme vessassa tai morsiusparin makuuhuoneessa salakuvatun videon.

– Kristian, odota, huikkasin sydänystäväni perään.

– Niin?

Yritin muotoilla sanani niin loukkaamattomiksi kuin kykenin.

– Tota, mähän en todellakaan ole mikään tyyliniekka, mutta mun mielestä toi kotsa ei oikein istu ton tuulipuvun kanssa, sanoin ja osoitin Kristianin Indiana Jones -tyylistä huopahattua.

Aivan kuten pelkäsin, Kristian mulkaisi mua soimavasti ja tuhahti:

– Juha Berg, hattu ei ole osa vaatetusta, vaan korkki täydelliselle tyyllille.

Sen sanottuaan se lähti tarpomaan myrkynvihreä tuulipuku kahisten kohti tyttäreni tyylikästä pikkukotia.

Luku 2

Kristianin mentyä mä yritin löytää Vaasankadulta Sirpan mainitseman kiukkuisen roskakuskin, mutten tavoittanut hajuaakaan jäteautosta, saati sellaisen kuljettajasta. Olin aikeissa peruuttaa pakua jalkakäytävältä, kun tunsin kevyen tömähdyksen. Jostain kuului kiukkuinen tööttäys. Peruutuspeilissä ei näkynyt kuin Teslan nokka. Nousin autosta katsomaan, oliko sähköauto suhissut perseeseeni vai mistä moinen äänitorven päällä makaaminen johtui. En löytänyt kuin Teslan ja sen puikoista kimpaantuneen naapurin mulkun, joka kiljui:

– Voi vitun ikenet ja sen liukas kieli!

Kiersin päällisin puolin täysin ehjältä näyttäneen auton ja kysyin sovittelevasti:

– Oot sitten luopunut Datsuneista ja siirtynyt amerikkalaisiin sähköautoihin?

Jo neljännesvuosisadan kestänyt jääkausi välillämme ei ollut näköjään herkästi sulavaa sorttia.

– Haista sinä humalasalko pitkä vittu ja opettele parkkeeraamaan! ukko kivahti.

Mua jotenkin samaan aikaan huvitti ja säälisti sen riehuminen. Tällä kertaa en aikonut heittää muuta kuin terävää läppää naapurin autovalinnan päälle ja kysyin:

– Ootko ollenkaan kartalla, millainen sekopää tän auton takana on?

– Laita kiireesti ruksi kalenteriin, sillä kerrankin olet oikeassa. Autoni takana todella oli sekopää, naapuri kivahti mua osoittaen.

Sitten se nousi autostaan ja ryhtyi tutkimaan sähkö-aparaattinsa nokkaa.

– Tarkotin kylläkin Elon Muskia, jolla oli aika sakeita ideoita maailmanrauhan horjuttamiseksi. Siinä mielessä vakka on tässä löytänyt kantensa, naurahdin ja taputin Teslan nokkapeltiä.

Vasta nyt huomasin, että ukko oli edelleen sukkasillaan, eli ei se ainakaan himaansa ollut päässyt. Osoitin sen jalkoja ja sanoin lempeästi:

– Mun mummo muuten anto mulle aikanaan upeen elämän-ohjeen. Pidä pää kylmänä ja jalat lämpimänä.

Ukko vilkaisi villasukitettuja kinttujaan ja ampaisi autoon-
sa. Ennen sulkeutuvan oven paukahdusta ehdin vielä huikata:

– Mun mummo oli muuten sun ikäinen, kun se opetti ton mulle.

– Siinä tapauksessa et ole perinyt juoppouttasi, koska mummos ei olisi ikinä elänyt noilla elämäntavoilla näin pitkään.

Vaikka alakerran mulkku sohikin mun pyhille alueille, jotenkin arvostin sen terävää vittuilua. Sekin on nimittäin taitolaji. Mutta nyt mulla oli mielessä toisenlaiset sukuni salat. Painoin pääni melkein mulkun naamaan kiinni.

– Kuunteles nyt Kallion koiperhonen tarkkaan, sillä mä sanon tän sulle yhden vitun ainoan kerran. Sä voit kahden kesken repiä mulle leukojas mun menneisyydestä, mut jos mä kuulen pihauksenkin, et oot vitun sähkötintti visertänyt sanalakaan mun asioista tolle uudelle asukkaalle, niin sä lennät tuolta kadulle, ärähdin ja osoitin entisen asuntoni auki olevaa ikkunaa.

Naapuri veti ovensa kiukkuisesti kiinni ja ampaisi niin reip-
paasti liikkeelle, että oli osua uudemman kerran muuttopakuni perseeseen. Ukon järkyttynyt ilme paljasti, että Teslassa pyö-
rivät nyt sähkömittareiden lisäksi villasukat jaloissa.

Sirpa oli pyytänyt mua hakemaan äitinsä asunnosta jonkin taulun, joten ajoin ensin Hakaniemen Pitkänsillanrantaan, jossa olimme niin monesti käyneet nauttimassa Raija-mummin kuuluisia sunnuntailounaita. Vaikka moni saattoi mieltää Hakaniemen Kallion kaupunginosan kainaloiseksi ja jotenkin vähempiarvoiseksi asuinpaikaksi, niin kämpät siellä maksoivat varmasti saman verran kuin Pitkänsillan toisella puolen hohdokkaassa Kruununhaassa.

Nousin hissillä ylimpään kerrokseen. Yllätyin siitä, miten paljon mua liikutti nähdä ovesta nimikyltti: *Kovala Kuikka*. Raijan pitkäaikainen miesystävä ja avopuoliso Esko Kuikka ei näköjään ollut poistanut kuolleen kumppaninsa sukunimeä ovesta. Sukunimeä, jonka Raija oli mun ja Sirpan häiden jälkeen halunnut vaihtaa Saikkosesta takaisin tyttönimekseen Kovalaksi.

Oven avattuaan pitkä, kasikymppiseksi hämmentävän hyvässä kondiksessa oleva vanhus haarukoi mut trukkimaiseen syliinsä ja komensi peremmälle asuntoon, jossa leijaili poltetulle suolle haiseva savu. Kun Esko johdatti mua peremmälle asuntoon, se huiski nokkosista sitomallaan vihdalla niin vimmatusti, että sai mystisen savun leviämään taatusti asunnon jokaiseen kolkkaan.

En ollut uskaltanut pukahtaa ääneen, että oliko Eskolla kenties jokin hitaasti etenevä muistisairaus, mutta vanhemmiten se oli alkanut entistä vauhdikkaammin hurahtaa kaikenlaisiin huuhaahommiin. Leviteltyään avonaisesta uunista tuprahdelleen savun koko kämppään se komensi mut keittiön ikkunalaudan ääreen, osoitti nokkosvihdallaan riviin aseteltuja lasimaisia kiviä ja kysyi:

– Huomaatko mitään erikoista?

Mielestäni kaikki, mitä Esko oli kerännyt asuntoon, oli millä tahansa mittarilla erikoista. Hän oli muun muassa vaihtanut

kaikki talon valaisimet himalajansuolakiteistä valmistetuiksi suolalampuiksi, koska ne kuulemma vähensivät sähkömagneettista säteilyä. Katsoin siis viisaammaksi vain kohauttaa olkiani.

Esko osoitti taivaalle ja sanoi:

– Lataan näitä upeita kristalleja kuunvalon taianomaisella energialla.

Kurkistin ikkunasta, mutta en nähnyt vilaustakaan kuusta. Aurinko sen sijaan porotti pilvettömältä taivaalta.

– Tota, sä tarkoittit varmaan aurinkoa?

Hurahdettuaan vuosia sitten johonkin kulttiin Esko oli leikannut elämästään myös parturissa käynnit. Nyt hän siliteli huvittuneena päätään halkovaa keskijakausta ja sen molemmin puolin roikkuvia paksuja palmikoita, jotka valuivat alas kuin kaksi kuormaköyttä. Aikansa taivaalle tiirattuaan tuo oman elämänsä Peppi Pitkätossu hymähti:

– Aurinko korventaa ja komentaa – kuu kuiskaa ja kuuntelee. Kristallit ei kaipaa käskyjä vaan ymmärrystä.

Vaikka en tajunnut sanaakaan, nyökkäsin ymmärtäväisen näköisenä.

– Hienoa, Esko sanoi ja lähti ohjaamaan mua keittiöpöydän ääreen. – Odotinkin jo sinua. Sopiiko, että siemaisemme mukilliset mestareiden mehua?

– Mestareiden mehua?

Esko nyökkäsi.

– Onhan se ihan vaaratonta naukattavaa? kysyin.

Olin yhden kerran erehtynyt antamaan viinaa Eskolle, tuolle henkiparantamiseen hurahtaneelle kosmisten voimien konsulentille, ja sen huikan seuraukset olivat olleet karmivat. Ei Esko mikään osa-aikapuliukko ollut, mutta nyt kun Raija ei ollut enää turvakaarena sen paremmin mulle kuin entiselle ukolleenkaan, niin mua kiinnosti juoman koostumus.

Esko tarkkaili kiinnostuneena kasvojani.

– Vai olisitko ehkä kuitenkin kiinnostunut puhdistumaan kokonaisvaltaisemmin? Voisin valmistaa sinulle maljan *sielun liaania*, joka tunnetaan myös nimellä *kuoleman köynnös*.

Koska en kyennyt vastaamaan mitään näin älyttömään kysymykseen, Esko jatkoi iltasatusedän nuotilla.

– Siinä on kokemattomalle yksi pieni yllätyselementti, Esko muistutti. – Mitä rikkinäisempi ja mitä enemmän erilaisten elämäkokemusten saastuttama ihminen on sisältään, sen voimakkaammin hän alkaa ulostamalla ja oksentamalla puhdistaa itseään. Prosessi voi kestää tuntien ajan.

Esko odotti mun sanovan jotain, mutta koska olin ummistanut peräaukkoni lisäksi myös suuni, se jatkoi vuodatustaan sielun lianin ihmeellisyydestä.

– Amazonin alueella asuva ystäväni kertoi eräästä kanadalaisesta nuorukaisesta. Tämä oli kesken puhdistumisrituaalin rukoillut suoraa huutoa, ettei olisi saanut elämän geenilotossa lainkaan peräaukkoa, mutta hoidon jälkeen hän oli päässyt kokonaan vapaaksi kaikista päihteistä.

Tuijotin tyrmistyneenä Eskoa.

– Miksi ihmeessä mun pitäisi lipittää sellaista perseen-räjäyttäjää? Sehän voisi pahimmassa tapauksessa lingota mut takaisin johonkin päihdehulluuteen, mesosin Eskolle, joka taputti mua tyynnyttelevästi olalle ja rauhoitteli:

– En kai minä upean uuden elämän valinneelle miehelle menisi antamaan mitään, mikä voisi horjuttaa sinut takaisin mikrojen tielle.

Olin kuullut monesti termin mieron tie ja joskus jopa kurkistanut karttapalvelusta, löytyisikö sen niminen tie jostain. Ja löytyihän se, ja mistäs muualta kuin läheltä betonikaupunki Kouvola.

– Mistähän toi sanonta muuten mahtaa olla peräisin? kysyin ihmejuomaa kaatelevalta Eskolta.

– Eiköhän se viittaa siihen koruttomaan uskomukseen, että kun joku erehtyi säntäämään tuon saatanan keksinnön paloviinan perässä, niin matka päättyi mieron tielle, kulkemaan pitkin kyliä.

– No edes mä en ole koskaan juonut paloviinaa.

Esko kääntyi katsomaan mua.

– Siis etkö ole muka koskaan juonut mitään kotitekoista alkoholia?

– Ei kai kilju sentään mitään paloviinaa ole?

Esko röhähti äänekkääseen nauruun.

– Kristianin mukaan olit hulluimpina aikoinasi mennyt viinanhimoissasi juomaan jonkun heilasi kanssa keskenkäynyttä kiljua, minkä seurauksena nainen oli ulostanut pitkin lukaali-si seinä. Vähän kuin se kanadalaisnuorukainen.

Esko onnistui repäisemään verhot auki pitkälti yli kaksikymmentä vuotta vanhaan tapahtumaan, josta en omasta mielestäni ollut hiiskunut kenellekään sanallakaan. Mutta näköjään olin, sillä juttu piti paikkansa. Olin erehtynyt hokuttelemaan kämpilleni kunnon Kassi-Alma-aihion, joka ei aamulla suostunutkaan häipymään luukustani. Keksinkin epätoivoisen ja typeryyden rajat ylittävän idean: vedetään tovi kaksin käsin kiljua, niin eiköhän alkaisi muijalle meno muihin maisemiin maistua. Se arvio oli täysin väärä. Kilju maistuikin kertakäyttödeitilleni vielä muakin paremmin. Koko päivän kestänyt kurlausoperaatio johti siihen, että meidän molempien pytyt olivat saaneet sellaisen määrän alakoukkuja, että lopputuloksena ammuimme yhtä aikaa kiljupaskaa. Mä vessan sisä- ja mimmi ulkopuolella, minkä tuloksena kämppäni näytti siltä, kuin siellä olisi räiskitty ripulilla ladatulla kaksipiippuisella haulikolla.

– No voi olla, et oon joskus maistanut jotain tollaista sotkua, mut en kyllä itsehtyä tiukkaa viinaa, puolustelin.

Esko toi meille mukilliset jollekin eksoottiselle hedelmälle tuoksuvaa juomaa.

– Tämä on granaattiomenasta ja neidonhiuspuusta valmistettu taikajuoma, joka parantaa mieskuntoasi, kognitiivisia toimintojasi ja muistia.

– Eli ei sitä Amazonin metsästä salakuljetettua viemärintavaajaa? varmistin.

– Ei. Tämä on laihaa litkua sen rinnalla.

– No perkele, ei kai sitten muuta kuin kulli pystyssä päin dementiaa, naurahdin ja hörppäsin kupista.

Esko istahti mua vastapäätä. Vaikka vain toinen meistä oli kokenut tuoreesti todella kovan menetyksen elämässään, silti meistä kahdesta mä olin enemmän rikki.

Esko kumartui puoleeni ja sanoi vakavalla äänellä:

– Juha, havaitsen että asiasi ovat nyt enemmän mullillaan kuin mallillaan.

Jälleen kerran Esko onnistui räjäyttämään yhdellä virkkeellä koko kropani kananlihalle.

– No joo, ei oo kaikki ihan mintissä, myönsin.

Esko odotti mun alkavan valutella murheita täydestä salaisuuksien sammiostani, mutta vielä en ollut valmis avautumaan ainakaan Justiinasta.

– Liittykö se jollain tavalla Justiinaan? Esko kysyi ennen kuin ehdin sanoa mitään.

Aloin päivä päiväältä vakuuttua yhä vahvemmin siitä, että tuolla koukkunokkaisella huru-ukolla täytyi olla ihan oikeita-kin shamaanin kykyjä.

– No joo. Justiinahan muuttaa siihen mun vanhaan Vaasankadun luukkuun.

– Tiedän, olin itse mukana sitä ostamassa, Esko katkaisi yritykseni kaarrella ohi varsinaisen asian.

Kulttisarjan kiihkeästi odottamaton kuudes osa!

Raittiin elämän kulmaan tarranneen Juha Bergin ja Sirpa-vaimon jälkipolvi lentää pesästä ja aiheuttaa taksin rattia Stadin kaduilla puristavalle kuulapäälle harmaita haituvia. Kun kohtalon koura tarraa antisankariamme niskasta ja taluttaa takaisin Vaasan-kadulle, vastaan räpiköivä Juha joutuu kohtaamaan helvetillisen menneisyyden haamut omien lastensa poraaman päihdehuuruisen ovisilmän läpi.

Samaan aikaan entisen humalasalons mieltä painaa kiihtyvällä vauhdilla kieppuva ajan viisari. Onnellisesta auringonlaskuun ratsastamisesta yhdessä rakkaan Sirpansa kanssa haaveilevalla Juhalla olisi muutakin tekemistä kuin painia vääjäämättä lähestyvää vanhuutta vastaan. Onneksi apuun säntäävät eläinten oikeuksien puolesta sotalalle rynnännyt, vegaaniksi ryhtynyt Mikael sekä Juhan pientä kahvilaa pyörittävä Kristian.

Mikä muka voisi mennä pieleen
tällaisella kattauksella?

978-952-403-718-1 84.2

www.bazarkustannus.fi

